

ἦσαν ἐκ τῆς τουρκικῆς δημοτικῆς τὸ κυανοσκότεινον bleu noir, παρὰ δ' Ὀμήρῳ κυανοῦν τὸ μαῦρον, ὡς ἐν τῷ α¹ Ἡ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων» διὰ τὴν ἄκραν προσπέλασιν τῶν χρωμάτων τούτων (περὶ οὗ λαλῶ ἀλλ' αὐτοῦ)· ἀλλὰ καὶ ἐβραϊστὶ mawet ὁ θάνατος.¹

Κ. ΔΑΜΠΡΥΛΛΟΣ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΔΗΜΩΔΗ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΘΗΡΑΣ *

Τὰ ἐννέα περιστέρια

Ἦτανε μιὰ φορὰ ἓνας βασιλέας καὶ εἶχε μιὰ κόρη μοναχή. Τὸ λοιπὸν ἤγχιζε ἓνα πύργον ὑψηλὸν καὶ τὴν ἔβριχε μέσῳ. Τὸ φαγητόν ται ἤτανε ὅλο κρέας κερνάτακ (ψαχνὸ), δὲν εἶχε ποτὲ κόκκαλον. Μιὰ μέρα τῶνέ λέει· μὰ ὅλο τὸ κρέας εἶνε παιδὶ, ὡς τὸ τρώω γῶ; Λέει ὅχι ἔχει καὶ κόκκαλον. Λέει· φέρτετέ μου το κα' ἐμένα ὡς τὸ τρώτε σεις. Ταὶ τὸ πᾶν, τὸ τρώει, πετᾷ τὸ κόκκαλον στὴν πύργον. Σπᾷ τὸ γράλλι καὶ κάνει ἓνα παραθυράκι. Τὸ λοιπὸν ἤκαθόντα αὐτὴ ἀντίκρου στὸ παραθύρι καὶ ἠθερμκίνοντα στὸν ἥλιον τοῦ μπαίνε τότες μέσῳ. Ἐκεῖ ἠπερνόσκανε ἐννιά περιστέρια, ἀκτὶὸ μαῦρον καὶ ἐν' ἄσπρον. Τὸ ἄσπρον περιστέρι ἀφίνει αὐτὰ καὶ μπαίνει ἀπὸ τὸ παραθυράκι μέσῳ. Αὐτὴ κάνει τὸ χέρι ται γὰρ νὰ τὸ πιάσῃ, ταὶ φεύγει τὸ δαχτυλίδι· τὸ παίρνει στὴ μύτην του καὶ φεύγει τὸ ἄσπρον περιστέρι. Ὑστερὰ σὲ κάμποσας μέρας ἐργεταὶ πάλι τὸ ἴδιον· κινδυνεύει φεύγει τὸ μαρμάρινον ται (βραχιλί), τὸ παίρνει φεύγει. Σὲ πόσον καιρὸ πάλι ξανάρχεται, τὸ κυνηγᾷ μὲ τὸ μαντήλι, ταὶ τὸ παίρνει φεύγει. Αὐτὴ τώρα ἠκλκίει πῶς θὰ τὰ ὅρη ὁ πκτήρης ται νὰ λείπουνε, ὅπου τὴν εἶχε κλεισμένη· τότες ζητᾷ τοῦ πατέρος ται νὰ ταὶ χτίσῃ ἓνα μοναστήρι στὴν ἐξοχὴ καὶ ὅποιος ἤθελε νὰ περάσῃ, τὸν ἔβριχε μέσῳ καὶ τὸν ἐρώτα, τί εἶδε, τί ξέρει, ἴσως καὶ μάθῃ ὅν τὰ βροῦκε κάνει· νὰ ταὶ τὰ δώσῃ. Ἄς ἀφῆκωμ' αὐτὴ καὶ ἄς πιάσωμε μιὰ γοργὰ τοῦ χε ἓνα γοιό, μὰ σὰν πηλαθῶς καὶ τὸ μαθεῖ. Λέει καλὸ μάνα, θὰ πάω καὶ ἐγὼ στὴ βασίλισσα νὰ μὲ λούσῃ. Βρὲ, γοιέ μου, μὴν πᾶς πονθενὰ, γὰρ δὲ σὲ δέχεται ἡ βασίλισσα.

1 Ὁ δόκτορ μου αὕτη περὶ τοῦ μόρου ποιεῖ ἀντίκειται εἰς τὴν γνώμην πάντων τῶν κορυφαίων ἐτυμολογιστῶν· ἃς κρίνωσιν αὐτοὶ οὗτοι ἔαν ἔχη τι τὸ παραδεκτόν. Ὁ θάνατος δηλοῦται εἰσέτι διὰ λέξεων σημαίνουσιν κρότον, δοῦπον, ψόφον κ.τ.λ. Ἀλλὰ περὶ τούτων λαλήσωμεν ἐν τῇ κεφαλαιῷ «Περὶ κρούσεων καὶ κρότων, παταγμῶν τε καὶ πατάγων» ἀφ' ὧν προέρχεται καὶ ὁ θάνατος αὐτός.

* Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Πεταλά.

ποῦσαι ἐλθεῖνός· λέει θὰ πάω. Ἀφοῦ δὲν τὸν ἔκανε ζαῦτι λέει, ἔμε φέρε μου μάγκου μου ξύλα νὰ κάμω θερμὸ νὰ πλύνω τὸ πουκαμίσι σου νὰ πᾶς μὲ στανλὶ πκοτρικός. Ἦπηρε τὸν μπαρτζαὶ καὶ τὸ γαδοῦράκι τοῦ καὶ πάει. Πηαίνοντας αὐτοῦ, δένοντας τὸ γαδοῦρι σὲ μὲν ῥίζα τοῦ δένδρου, ἐκεῖ ὡς καθὼς πίνει τὸ μπαρτζαὶ νὰ κόψῃ μὲ κουτσοῦρα μεγάλη, παρουσιάζεται ἓνα γαδοῦρι καὶ ἠπῆκινε τὸν ἄλλο δρόμο. Λέει, ὦ τὸ γαδοῦρι μου· ἀφίνει τὸ μπαρτζαὶ καὶ τρέχει νὰ τὸ πιάσῃ. Πηαίνοντας καὶ οἱ δύο, πάει καὶ σταματᾷ σὲ μὲν μαύρη πόρτα τὸ γαδοῦρι καὶ ἤνοιξε καὶ ἠμπήκινε μέσα καὶ ἤκλεισε μέσα. Μπαίνοντας, βλέποντας σκάλας ψηλὰ ἀπάνω, ἠναίβαινε τὸ γαδοῦρι πάει καὶ τὸ παιδί. Βγαίνοντας ἀπάνω σὲ μὲν κάμαρα χάνει τὸ γαδοῦρι, μένει μοναχός· ἐκεῖ θωρεῖ ἓνα καζάνι καὶ ἤβραζε· τὰ ξεσκεπάζει, βλέπει δὲν πέρδικαις, παίρνει τὴν μὲν, ἀφίνει τὴν ἄλλην· θωρεῖ ἓνα ντουλάπι, μπαίνει μέσα, τὴν πέρδικα τὴν ἔφαγε. Κάθοντας αὐτοῦ, ἠθώρε ἀπὸ τὴν ἀράδα καὶ ἔρχονται τὰ μεσημέρι ἐννιά περιστέρια· ἠμπάινανε, ἠτινάτσουντα καὶ ἠγεῖνοντα ὀκτὼ δράκοντες καὶ ἠπῆε καθεένος στὴν κάμαρὴν τοῦ, τὸ δὲ τᾶσπερ ἔμεινε τὴν κάμαρα ποῦ ἔταν ἄντος, (τοῖ γρηῆς ὁ γυῖος), ἠτινάχτηκε καὶ ἠγεῖνε νέος. Χτυπώντας τὰ χέρια, βγαίνει μὲ σκλήδα μὲ τὸ λεγενόμεπρικο καὶ μὲ τὴν νυφτομαντήλα καὶ νύχγεται. Ἀφοῦ ἠνίφτηκε, τοῦ βάνει ἓνα ταξολίνι μπροστὰν τοῦ, τοῦ λέει· ἀφέντη, δὲν πέρδικαις ἦτανε, μὲν ἠδὲν κα· λέει, βάλε μου νὰ φάω καὶ δὲν πειράζει· ἦφαγε, ἠτηκώθηκε τὸ τραπέζι καὶ ἔπειτα ἠμεινε μοναχός· ἀπλώνει ἓναν μαντήλι στὸ ταξολίνι καὶ βγάνει τὸ μανίκι καὶ τὸ δαχτυλίδι, καὶ τὰ θέχτει ἀπάνω καὶ τὰ φίλιε καὶ ἠκλαιε, ὦ βασιληοποῦλα μου, ἀπ' ὄντας σοῦ ἦπρε τὸ μαντήλι, περνῶ καὶ δὲ σὲ βλέπω στὴν κάμαρὴ σου· ἦλεε καὶ ἠρίλιε αὐτὰ ὕστερα μέσα σ' αὐτὸ ὄλονε τὸν καμμόν τοῦ ἔρχοντ' οἱ δράκοντες, τὸν πκίρουνε καὶ φεύγουνε ἐννιά περιστέρια. Τὸ παιδί τρομασμένο, ἀφοῦ ἠφύαν οἱ δράκοντες, βγαίνει ἀπὸ τὸ ντουλάπι νὰ φύγῃ· βρίσκεται τὸ γαδοῦρι μπροστὰν τοῦ· καττιβαίνει, ἀνοίξῃ μὲν μαύρη πόρτα, πᾶνε στὸ μέρος ποῦ ἔταν τὰ ξύλα· χάνεται αὐτὸ τὸ γαδοῦρι, γυρίζει, θωρεῖ στὸ δέντρο τὸ γαδοῦρι τοῦ δεμένο· ὦ λέει γαδοῦράκι μου· σ' ἔδεσα καὶ μοναχό σου ἠλύθηκες καὶ ἠδύθηκες γιὰ νὰ μὴ μὲ κουράσῃς. Ἦπιασε τὸ μπαρτζαὶ, κόβγει τὰ ξύλα, τὰ πάει τοῖ μάνας τοῦ. Ἀφτεῖ αὐτὴ, τοῦ πλύνει τὸ πουκαμίσι, τὸ στεγνώνει· τὸ βάνει, αὐτὸς τρέχει πάει στὴ βασίλισσα καὶ τοῖ τὰ λέει ὅλα. Ἀμὰ τὰ ἔκουσε αὐτὴ, τοῖ δίνει ἀραθυμιά. Ἀ λέει, πῶς θὰ κοιμᾶται σὺ καὶ νὰ τρελλαθῶ ἔγὼ ποῦ μ' ἔχει ἡ μάνα μου ἓνα καὶ μοναχό; Καὶ καλὰ εἶπέν τοῖ τα καὶ τοῖ τὸ φώναξε αὐτὸ ὅλη τὴν ὥρη. Ἐπειτα, λέει, νὰ μὲ πᾶς. Λέει δὲ σὲ πάω. Μὲ τὰ χρήματα, μὲ τὰ ταξίματα, τὴνὲ πκίρνει τὴν πάει, καὶ ἠδύστα μὲν πιπεριά· λέει, θωρεῖς ἀνὴ τυχὸ καὶ πέσῃς χάμα καὶ μοῦ κἀνῃς τσιδᾷ, τούτη δὲ τὴν πιπεριά θὰ σοῦ βάλω στὸ στόμα σου. Ἦ βασίλισσα καὶ ἠγάλα καὶ τονὲ βίαζε νὰ τὴν πᾶῃ· τὴνὲ πάει σ' αὐτὸ τὸ μέρος, στὸ ντουλάπι καὶ τὰ ἔλεπε αὐτὰ ὅλα. Αὐτὴ δὲν ἠδύσταξε καὶ βγαίνει

καὶ τὸν ἀγκαλιέται. Τότες ἤρκε το παιδί κ' ἤπῃε στὸ μοναστήρι μὲ τὴ
μάναν του κ' ἤμεινε αὐτὴ μὲ τ' αὐτόνε. "Ἦζησα ἑκατ' ὀκτὼ ἐνιαῖα μῆνες· τὴν
ἐκρυβες κ' ἤπῃε μὲ τοὶ δράκοντες αὐτός. Τότες τοὶ λέει· νὰ παρὲς στὸ
τάδε χωριὸ ποῦ χω μὲν ἀδερφή νὰ γεννήσῃς τὸ παιδί κ' ἐγὼ θάρθω· τὴν
βγάνει, πᾶει κ' ἀποσώνει στὸ ἀδερφή του· τὴν βάνει στὰ παλάτια, τὴν
ἐπεριποιούντανε αὐτή. "Ἐρθ' ὁ καιρὸς ἡγέννησε, σερνικὸ παιδί· τότες ἀφοῦ
ἤταρᾶντισε, λέει τοὶ κουνιάδης ται· θέλω, κουνιά μου, νὰ χτίσωμε 'να πα-
λάτι γράλλινε στὴν τάδε ἐξοχὴ νὰ καθίσωμε ἐκεῖ καὶ ἀπόξω ντυμένο σίδερο.
Καὶ τότες ἀφοῦ ἡλάμανε τὸ παλάτι κ' ἡμπήκανε ἡ δοῦ κοπέλαις μέτα,
ἡπεράσανε τὰ περιστέρια καὶ καθὼς ἡπερνούσανε, μπαίνει τὸ ἄσπρο μέσα·
καὶ κλειδώνουνε μὲ τὴ σιδερένια πόρτα τὰ ἄλλα δῶ. Ἀπὸ τὴν πίκραν τῶνε
πῶς ἡγάσανε τὸ γυιὸν τῶνε οἱ δράκοντες, πρίσκοντι καὶ σκυλοπάρουνε καὶ
σκοῦνε κ' οἱ ὀχτῶ. Μὰ ἔλα ποῦ τὸ περιστέρι εἶχε τρεῖς καρφίτσαις ἀπὸ
στὴν κεφαλὴ καὶ δὲν ἡθουμήθηκε νὰ τὸ πῇ τοὶ βασίλισσαις νὰ τοῦ τοὶ βγάλῃ.
Τότες τὸ περιστέρι ἤπесе ἀπὸ στὸ κρεβάτι κ' ἡλάφασσε νὰ φορήτῃ ἀπὸ
τὴ σκάειν του, γιὰ δὲν ἡμπόριε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος· αὐτὴ ῥίχτει τὸ παιδί
ἀπάνων τοῦ, καὶ αὐτὴ κοντὰ· λέει ἕς παρὲς κ' οἱ τρεῖς, ἀφοῦ ποθαίνει αὐτός.
Κάνει τὸ παιδί ἀπὸ δῶ, ἀποκαῖ, βγάνει τοὶ καρφίτσαις, γίνεται βασιληά-
πουλο. "Α λέει, βασίλισσά μου, ἀκόμη μὲ δὲν ἤμουνε τσιδᾶ, ἤθελε νὰ
χαθῶ καὶ γὼ καὶ σὺ. "Ἐπειτα τοὶ πήρε καὶ τοὶ πῇε τοῦ πατέρου του κ' ἡ-
ζήσανε καλὰ.

Ἡ κερά θάλασσα

"Ἦτανε μὲν φερά ἓνας γέρος· ἀπάνω στὴν ἀρμουδιὰ εἶχε ἓνα σπητάκι·
ἦτανε παπουτζῆς. Τὸ λοιπὸς τὸ σπητάκι του ἦτανε μικρὸ κ' εἶχε 'να πα-
ραθυράκι καὶ μὲ πόρτα· τὸ λοιπὸς ἦτανε μοναχὸς ὁ γέρος· ἡβάρεθηκε μὲ
μέρα καὶ πᾶει καὶ παίρνει καμπόσο ἄλσῳρι· τὸ ζυμώνει καὶ βγάνει μεγάλη
ζύμη καὶ τὴν ἔκαμε εἰς τρία κουμάτια· τὴν πλάσσει· καὶ κάνει τρεῖς κου-
τσούναις σὰν κοπέλλαις ὠραῖαις· ἔπειτα πλάνει καὶ τσὴ ντύνει· τὴ μὲν κόκ-
κινα, τὴν ἄλλη γαλάζια, τὴν ἄλλη ἄσπρα· εἶχε καὶ μὲ γάστρα μὲ τὸ βα-
σιλικό· τὸ πρῶτ' ποῦ θὰ νὰ φύῃ ὁ γέρος ποῦ καμάρωνε τσὴ θυατέραις του,
παίρνει τὴ μὲ μὲ τ' ἄσπρο φόρεμα καὶ τὴν καθίζει στὸ παράθυρο καὶ τοὶ
βάνει τὴ γάστρα μὲ τὸ βασιλικὸ καὶ τοὶ λέει· κόρη μου γιὰ νὰ
μὴν εἶσαι μοναχὴ, τώρα ποῦ θὰ φύω κάθῃσε στὸ παράθυρο νὰ βλέπῃς τὸν
κόσμον νὰ διασκεδάζῃς· τίμια νὰ περάσῃς, νὰ μὴ κάμῃς ἀγαπητικό. Κλει-
δώνει τὴν πόρτα ὁ γέρος μὲ τὸ κλειδί, καὶ φεύγει πᾶει στὴ δουλειάν του.
Ἐκεῖ ποῦ περνούσανε στὸ περίπατο, ἡπέρασε καὶ τοῦ βασιλῆα ὁ γυιὸς, βλέπει
τὴν κοπέλα στὸ παράθυρι, σταματᾶ. Τὴν καλημερίζει καὶ τοὶ λέει. Γιὰ δὲ
ὁποῦ σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ σὺ ὅπου θὰ σὲ κάμω βασίλισσα. Τὴν

παρκαλεῖ, τοῖ μιλεῖ νὰ τοῦ μιλῇσῃ, δὲν τοῦ μίλιε, κόβγει ἕναν κλαδι βασιλικό, ρίχτει στὴν ποδιὰν τσι φλουριά καὶ σηκώνεται, πάει στὸ παλάτι. "Ερχετ' ὁ γέρος τὸ βράδυ, ὡς καθὼς εἶδε τὸ βασιλικὸ καὶ ἤλειπε, τὰ φλουριά στὴν ποδιὰν τσι, τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν στρώνει στὸ ξύλο. "Ατιμν, συχαμένη, ὅπου ἀκούη δὲ σ' ἔβγαλα ἔξω καὶ μοῦ ἔκρινες ἀγαπητικό. Τὴν κάνει κομμώτρια, ἀνοίει μὲν κασέλα, τὴ βάνει μέσα καὶ φυλάει τὰ φλουριά, κλειδώνει τὸ παράθυρο κοιμάται ὁ γέρος. Τὴν ἄλλη τὸ πρωτὶ σηκώνεται καὶ βάνει τὴν ἄλλη μὲ τὸ γαλάζιο φόρεμα στὸ παραθύρι καὶ τοῖ λέει. Θωρεῖς ἐσὺ νὰ περάσῃς φρόνιμα καὶ τὴν κλειδώνει καὶ φεύγει. "Ελα τώρα τὸ βασιληόπουλο ποῦ ἤπέρνα πάλι καὶ τὰ ἔχε χαμένα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ λέει, μάτια μου, ψυχὴ μου, ἐχθὲς ἦσαν με τὰ ἄσπρα καὶ σήμερα με τὰ γαλάζια; Δὲ μοῦ μιλεῖς ὅπου θὰ σὲ πάρω στὸ παλάτι νὰ σὲ κάμω βασίλισσα, παρὰ κοντεύεις νὰ μὲ κάμῃς νὰ λωλαθῶ. Τὸ λοιπὸς τὴν παρκαλέσσε δυνατὰ, ἀφοῦ δὲν τοῦ μίλιε, κόβγει ἕναν κλαδι βασιλικό, τοῖ ρίχνει τὰ φλουριά καὶ φεύγει. "Ερχεται ὁ γέρος ἔντα νὰ δῇ τὸ βασιλικὸ καὶ τὰ φλουριά μάρφε περὶ τρελὴ ἐσὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν παίρνει ἀπὸ τ' αὐτὴ τὴ ρίχτει κάτω, τὴν κάνει κομμώτρια καὶ τὴν βάνει στὴν κασέλα φυλάει τὰ φλουριά κλειδώνει τὸ παράθυρο. Τὸ πρωτὶ καθίζει τὴν ἄλλη μὲ τὸ κόκκινο, τὴν ἐρδίνισσε καλὰ καὶ τοῖ βλε τὸ βασιλικὸ καὶ ἤφυ' ὁ γέρος. Τὸ βασιληόπουλο συνειθισμένο σηκώνεται, πάει στὸν περίπκτο, τήνε θωρεῖ, πάει νὰ τρελαθῇ λέει, μάντια μου, ψυχὴ μου, προχτὲς ἦσαν με τὰ ἄσπρα, ἐχτὲς με τὰ γαλάζια καὶ σήμερα με τὰ κόκκινα γιὰ νὰ μὲ κάμῃς νὰ λωλαθῶ; μίλησέ μου μάτια μου, μίλησέ μου φῶς μου; δὲ μὲ λυπᾷσαι ποῦ δὲν ἔχει ὁ πατέρας μου ἄλλο μίλησέ μου ποῦ θὰ πάρω στὸ παλάτι νὰ σὲ κάμω βασίλισσα. Σὰν δὲν ἤμυλιε, κόβγει πάλι βασιλικό, ρίχτει τὰ φλουριά καὶ πάει πάλι στὸ παλάτι σκοτισμένος. "Ερχετ' ὁ γέρος, βλέπει τὰ ἴδια καὶ αὐτὴ μάρφε καὶ σὺ τὸ ἴδιο; τὴν παίρνει, τὴν ρίχτει κάτω, τὴν κάνει κομμώτρια, τὴ βάνει στὴν κασέλα νὰ καὶ σὺ ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ σὰς ἔχω θυατέραις, παρὰ ἦστε ἔτιμαίς. Κλειδώνει τὸ παράθυρο καὶ δὲν ἤνοιξε παιὰ. Περνᾷ τὸ βασιληόπουλο τρεῖς πορνάις συνειθισμένο ὅπως ἦτανε, βλέπει κλειστὸ τὸ παραθύρι. Ἀπὸ τὴν κερμόν του ἀρρωστίζει. Ὁ βασιλεὺς γιανοὶ καὶ γιανικὰ γιὰ τὸ γυιόν του ἐκεῖνος τὸ χειρότερο. Τοῦ λένε οἱ γιανοὶ παρκαλέσσε τοῖνε, βασιλεῖα μου, νὰ σοῦ πῇ, τί τίσις αἰτία ἔχει, γιαντὶ δὲν εἶν' ἀρρωστημένος. Πατέρα μου, ἔντα νὰ σοῦ πῶ μὲν ὠραία κοπέλλα εἶδα στὸ τάδε παραθύρι καὶ ἂ δὲν τὴν πάρω, θὰ ποθῶ. Γυιέ μου νὰ δοῦμε ποῦ εἶνε. Βγάνουνε ἀνθρώποι νὰ τὴν γυρεύουνε ἀρωτοῦνε λέει ἕνας γέρος κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι' ἀποδῶ ἀπονέτονό βρίσκουνε λέει νὰ θῇς ὁ βασιλεὺς ποῦ σὲ θέλει τονὲ παίρνει ψιλὴ τρομάρα τὸν καμμένο λέει ἔντα μὲ θέλει ἐμένα ὁ βασιλεὺς. Πάει στὸ παλάτι. Τοῦ λέει ὁ βασιλεὺς. Γέρο τὴν κόρη σου θὰ μοῦ φέρῃς ἢ καί ὁ γέρος πῶς θὰ τοῦ πῇ πῶς δὲν ἔχει λέει τὴν κόρη σου θὰ μοῦ φέρῃς ἢ θὰ σὲ σκοτώσω. Λέει,

ἄμα γέρο μου νὰ μοῦ τihnέ φέρης μὲ τὰ καλὰ σου, γιὰτὶ ἐσὺ τὸ ξέρεις ἔντα
θὰ πάθῃς. Ὁ γέρος φεύγει τότε· λέει ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ νὰ δώκω τῶν
ἐμυαθῶ μου, ἔντα κόρη θὰ τοῦ φέρω· πᾶει στὸ δάσος· ἐκεῖ τοῦ παντῆ
μὴν γρηά καὶ τοῦ λέει· ἔ γέρο ποῦ πᾶς· λέει ἀφῆσέ με καὶ σὺ γιὰτὶ θὰ
πάω νὰ γκρεμίσω. Λέει ὅχι θὰ μοῦ πῆς· τοῖ λέει ὅπως ὁ βασιλεὺς
μοῦ ζητᾷ τὴν κόρη μου κὶ ἐγὼ κόρη δὲν ἔχω. Γέρο μου νὰ τούτη
τῇ βίτσα καὶ πῆαινε στὸ γιὰλὸ, χτύπησέ τηνε στὴ θάλασσα καὶ φώ-
νηξε τρεῖς φορτὶς ὦ κερὰ θάλασσα, ἂν ἔβγῃ κύμα ἡμερο· ἂν ἔβγῃ
κύμα ἄγριο, μὴ φωνάξῃς. Πᾶει αὐτὸς στὸ γιὰλὸ, χτυπᾷ τῇ βίτσα στὴ
θάλασσα· βγαίνει ἡμερο κύμα· φωνάζει αὐτὸς, ὦ κερὰ θάλασσα· ὄρσε. Ὁ
βασιλεὺς τοῦ μηνᾶ νὰ τοῦ σταίλῃς τὴν κόρη σου νὰ τihnέ κάμῃ νύφη. Ἄν
περιμένῃ τρεῖς μέραις καὶ τρεῖς νύχταις νὰ τῇ στολίσω, τοῦ τihnέ στέλνω.
Ἡπερίμενε ὁ γέρος τότε· μηνᾶζέπῃνω στὸ βασιλεῖ· πῶς σὲ ἔξε ῥέραις θὰ σοῦ
στείλω τὴν κόρη μου. Ἀκούει ὁ βασιλεὺς στέλνει κάτω τοῦ γέρου στρατέμ-
ματα καὶ περιποίησας πῶς νὰ τονέ βάλου νὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Σὲ
τρεῖς μέραις καὶ σὲ τρεῖς νύχταις γίνετ' ἡ θάλασσα στερηὰ καὶ βγαίνει μὴν
νέκ ὅπου ἤδρόνταν κὶ ἤστραφτε. Τὸ λοιπὸς τὴν παίρνει ὁ γέρος πῶς εἶνε
κόρη του καὶ τὰ στρατέμματα ποῦ τονέ φυλάκανε καὶ πᾶει ἀπάνω στὸ πα-
λάτι. Τοῖ βαλε ἡ μητέρα του φορέματα τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα, τὸν κάμ-
πο μὲ τὰ λούλουδα καὶ τῇ θάλασσα μὲ τὰ κοράβια, τὸν ἄμμο τὸν ἁμέ-
τρητο βάνει μαργαριτάρη, τὰ χοχλιοδάκια τοῦ γιὰλου βάνει δαχτυλιδάκια
καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερό βάνει καμαροφρεῖδι. Τότες τihnέ πᾶνε στὸ παλάτι
τῇ βλέπει τὸ βασιληόπουλο τihnέ βάνει στὴν καλλίτερη κάμαρα, καὶ τοῖ ἔχε
περιποίησας μὰ τοῖ μίλλε καὶ δὲν ἡμίλλε. Τὸ λοιπὸς τὴν παρακάλλε νύχτα
μέρα γονυτιστὸς· μάτιξ μου, δὲν τὸ πιστεύεις τότες ποῦ ῥοῦνε στὸ παρα-
θύρι·—γιὰτὶ ἡθάρριε πῶς ἦταν αὐτὴ τοῦ παραθυριοῦ—πῶς θὰ σὲ πάρω, μὰ δὲν
τὸ πιστεύεις τώρα ποῦ θὰ σὲ στεφανωθῶ; κλαίει, σκοτώνεται, νύχτα μέρα,
πῶς θὰ τοῦ μιλήτῃ, μὰ δὲν τοῦ μίλλε. Μὴν φορὰ ποῦ ἦρθε τὸ βασιληόπουλο
νὰ πᾶῃ νὰ διασκεδάσῃ τῇ λύπη του, λέει στὴ δούλαις νὰ τοῖ πᾶνε μὴν φο-
βοῦ μὲ τὰ κάρβουνα καὶ ἕναν τηχνὶ λάδι. Τὸ βάνουνε στὴ φοβοῦ καὶ βράζει
μπροστά ται κὶ ἔπειτα βουτᾷ τῇ φοῦχτάν ται μέσα, ἀφοῦ ἡδρόκσε κὶ ἡχο-
χλάκα, κὶ ἡγέμωσε αὐτὸ τὸ τηχνὶ ψάρι μπαρμπουνάκια ποῦ ἦτανε πρῶμα
ῶρατο γιὰ τὸν βασιλέα· ἡτικνιστήκανε, τὰ φυλάξανε καὶ τὸ βράδυ τὰ βγά-
λουνε στὸ τραπέζι τοῦ βασιλεῖ· λέει ποδὸς τὰ· καμε αὐτὰ τὰ ψάρια, λέει τοῦ
γέρου ἡ κόρη, ἡχάρηκε αὐτὸς. Τότες τὴν ἄλλη μέρα ποῦ πῆε ἐκεῖνος καὶ
τὴν παρακάλλε, καὶ δὲν τοῦ μίλλε ἡσκοτίστηκε καὶ πᾶει νὰ κοιμηθῇ σ' ἕνα
κρεββάτι στὴν ἴδιαν κάμαρα νὰ ξεζαλισθῇ. Στὴ μαξελάρικὴν του ἦτανε ἕναν
παραθύρι καὶ πᾶνει αὐτὴ καὶ κᾶνει ὀρὸ κουτσουνάκια ἔσα μὲ τὰ δαχτύλιξ
μας μὲ ὅλαν τῶνε ντυμένα καὶ τὰ βάνει στὸ παραθύρι κὶ ἡμαλώνανε αὐτὰ
τὰ ὀρὸ κουτσουνάκια κὶ ἡγύρευε τὰ ἕνα τὰ παπούτσα μου καὶ τὸ μανδύλι

μου, καὶ τὸ ἄλλο τὸ φουτάνι μου, λέει, δά μου τὸ ρουστάνι μου· καὶ ἤσπρναντε φωναῖς· μὲ τοὶ φωναῖς αὐταῖς ἀνοίει τὸ βασιληόπουλο τὰ μάντιλν του, θωρεῖ στὸ παραθύρι τὰ δῶδ κουτσουνάκια καὶ ἤμαλῶνανε· ὡς καθὼς τονέ θωροῦνε αὐτὰ ἤσω-
πάσανε καὶ λέει τὸ ἓνα τ' ἄλλονοῦ· νὰ μωρὴ γὰρ δὲς τὸ βασιληόπουλο, ἄνοος ποῦνε· γιάντα· καὶ ἄμὲ τόσον καιρὸ ποῦχει τὴν κερά μας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν χάμῃ νάμιλήσῃ. Καὶ ἔντα νὰ τοὶ πῇ· νὰ τοὶ πῇ· νὰ χρῆς τὸν ἀφέντη σου τὸν ἥλιο καὶ τὴ μάνα σου τὴν κερά θάλασσα. Καὶ μονομιᾷς ἤχαντήκανε τὰ κου-
τσουνάκια ἀπὸ τὸ παράθυρο χωρὶς νὰ ᾔῃ τοῦ πῆνε—ἦτανε μπαρμπουνά-
κια τοὶ θάλασσας καὶ τὰ μεταμόρφωσε αὐτὴ καὶ ἤγεινήκανε κουτσουνάκια. Τὸ βασιληόπουλο ἔμεινε περίεργον· ἀφοῦ δὲ τὰ θώριε πλὰ, ἤσυκώθηκε πάει
στὴ βασίλισσάν του καὶ τὴν παρακάλεε πάλι νὰ τοῦ μιλήσῃ· λέει μὰ γὰρ νὰ
τοὶ πῶ μέσ' τὰ πολλὰ καὶ τοῦτο τὸ λόγο τοῦ ἤκουσα ἀπὸ τὰ κουτσουνά-
νκια· τοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο. Τότες καὶ καθὼς τοὶ λέει νὰ χρῆς τὸν
ἀφέντη σου τὸν ἥλιο καὶ τὴ μάνα σου τὴν κερά θάλασσα, τοῦ μιλεῖ, τὸν
ἀγκαλιζέζεται. Μονομιᾷς ἑτοιμος ὁ γάμος ἤστεφανωθήκανε καὶ ἔζησανε
ζωὴ χαρισάμενη.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ (τρίτῳ τοῦ πέμπτου ἔτους) τῶν Mitthei-
lungen des Deutschen Archäologischen Institutes (Athen 1880) ἐδημοσιεύθη
ὑπὸ τοῦ γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Richard Bohn (σελ. 259—276) ὑπόμνημα
περὶ τῶν κατὰ τὸ ἔκρ τοῦ τρέχοντος ἔτους 1880 γενομένων ἐν τῇ Ἀκροπό-
λει ἀνασκαφῶν ἀναλώμασι τοῦ γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου περὶ
ὧν ἐγκαίρως ἐγένετο μνεία ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ. (Ὅρα σελ. 251-417).
Αἱ ἐρευναι ἐγένοντο μάλιστα ἐν τῷ χώρῳ τῷ μεταξὺ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου
Νίκης καὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῶν Προπυλαίων, προέβησαν δὲ, κατὰ τὴν
ἀφήγησιν τοῦ κ. Bohn, ὅστις θέλει γράψῃ ἀλλαχοῦ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων
τῶν ῥηθειςῶν ἀνασκαφῶν ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἐποψιν, μεθ' ἱκανῆς ἐπιτυχίας.
Αἱ σκαφαὶ ἤρχισαν ἀπὸ τῆς νοτιοανατολικῆς γωνίας τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου
Νίκης, ἀνέδειξαν δὲ τέχιστα τεῖχος ἑνὸς μέτρου καὶ ἑκανὰ θραυσματικὰ οἰ-
κοδομίας λείψανα διευθυνόμενα ἀπὸ τῆς γωνίας ταύτης πρὸς ἀνατολὰς μέχρι
τοῦ βορειότερου ἐκτεινομένου ἐρείσματος τοῦ τεύχους. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο εὐ-
ρέθησαν οὐκ ὀλίγα ἀρχαῖα, οἷον λείψανα στρογγύλης βάσεως κορμάτια ἀνα-
γλύφων, διπλοῦς Ἑρμῆς κτλ. Τὸ ῥηθὲν ἐρεῖσμα ἦτο κατὰ τὸ ἄνω αὐτοῦ μέρος
κατεσκευασμένον ἐκ κλιμακοειδῶς διατεταγμένων πλακῶν, ὧν αἱ μὲν ἀνῆ-
κον εἰς τὴν θυμέλην τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης, αἱ δὲ ἦσαν βάσεις ἐνεπίγραφοι.